

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **D. T. N.**, narozen X
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
t. č. zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2025, č. j. X ve věci prodloužení doby trvání zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 3. 1. 2026.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož je podle něj nepřezkoumatelné, neurčité a právně vadné. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Krajského soudu v Ostravě

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

ze dne 10. 9. 2025, č. j. 62 Az 28/2025-20 a Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26.

3. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce má za to, že je u něj na místě aplikace mírnějších opatření před jeho zajištěním. Žalovaný se možností uložení zvláštních opatření nezabýval řádně, jeho úvaha je stručná, formalistická a opět nepřezkoumatelná. Žalobce má zajištěno ubytování na soukromé adrese, a to konkrétně na adrese X. K tomu soudu předložil potvrzení o zajištění ubytování na uvedené adrese. Neobstojí tak argument žalovaného ohledně nestabilního zázemí. Žalovanému nadto nic nebrání v tom, aby žalobce přemístil do pobytového střediska, např. střediska Havířov či Jezová. Žalobce nemá zájem zneužívat jeho volného režimu. Prostřednictvím bydlení na soukromé adrese či v pobytovém středisku tak bude zaručeno, že bude žalobci doručována pošta, bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům, bude plně spolupracovat a vyčká na rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce nemá nikde nahlášenou adresu, nemůže být důvodem pro prodloužení zajištění.
4. Žalobce spolu s podáním žaloby požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
5. Žalovaný ve svém vyjádření krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění. Žalovanému je zřejmé, že dle judikatury je třeba vždy znovu zvažovat naplnění podmínky zajištění při prodloužení zajištění. Dále zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a též odkázal na relevantní judikaturu ke zohlednění pobytové historie žadatele, včetně předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. V posuzovaném případě existuje důvodná obava, že se žalobce bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění.
6. Z úřední činnosti je krajskému soudu známo, že žalobce podal žalobu taktéž proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2025, č. j. X, jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a ani § 14b zákona o azylu. O této žalobě vede Krajský soud v Ostravě řízení pod sp. zn. 62 Az 45/2025, ve věci dosud nebylo rozhodnuto.

II. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést

ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.

8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 18. 8. 2025, č. j. X, zajistilo žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a žalobce byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem realizace správního vyhoštění. Následně rozhodnutím ze dne 18. 8. 2025 pod č. j. X bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců z důvodu pobývání na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného povolení k pobytu. Dne 21. 8. 2025 si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 22. 8. 2025 pod č. j. X o zajištění žalobce v ZZC (dále jen „rozhodnutí o zajištění“) podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 8. 12. 2025. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 5 zákona o azylu tak, že prodloužil dobu zajištění žalobce do 3. 1. 2026.
9. Předně soud považuje za nutné vyjádřit se ke kvalitě podané žaloby. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné, přičemž judikaturou NSS již bylo mnohokrát jasně vymezeno, že pouhé vylicení typových nezákonností či pouhý odkaz na údajně porušená zákonná ustanovení nelze za řádný žalobní bod považovat (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud nepovažoval za žalobní bod úvodní proklamaci žalobce, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a dále pak čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, kterou nijak nekonkretizoval.
10. Ve vztahu k dalším námitkám je pak třeba s odkazem na závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS konstatovat, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Celá žaloba je přitom koncipována velmi obecně a žalobce nikterak konkrétně nereaguje na závěry žalovaného. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti těchto námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod 48, či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod 37).
11. Jako první se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož důvodnost takové námítky by sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Z konkrétních citací odkazované judikatury lze dovodit, že žalobce měl za to, že rozhodnutí nebylo určité a dostatečně individualizované.

12. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl. V ostatních případech je nepřezkoumatelnost rozhodnutí vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí (§ 68 odst. 2 a 3 a § 90 s. ř.). Podstatou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů, je, že rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat.
13. Z ustálené judikatury NSS týkající se požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí vyplývá, že z něj musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Pokud se odvolací orgán nevypořádá s odvolacími námitkami účastníka, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).
14. Krajský soud má za to, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Je z něj zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce podle § 46a odst. 5 zákona o azylu a proč další zajištění bylo nezbytné.
15. V této souvislosti je předně třeba ozřejmit zákonné podmínky pro zajištění cizince dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
16. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
17. Je-li cizinec zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je tomu tak především za tím účelem, aby se podáním účelové žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohl vyhnout vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, bod 24). Jde o přípustný důvod zásahu do osobní svobody, který obстоjí z hlediska čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je výslovně předvídan v čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

18. Rozhodnutí o zajištění cizince podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu představuje základ pro zákonné omezení jeho osobní svobody vždy jen po tímto rozhodnutím stanovenou dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 tohoto zákona. Je-li tato doba trvání dalším rozhodnutím prodloužena, pak je ode dne následujícího po posledním dni původně stanovené doby zajištění právě toto rozhodnutí základem, který umožňuje následné omezení osobní svobody. To ale znamená, že samotné musí dostát všem požadavkům kladeným na takovéto správní rozhodnutí, včetně požadavku na řádné odůvodnění splnění zákonných podmínek zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j. 9 Azs 147/2025-26, bod 19).
19. Podle krajského soudu však žalovaný uvedeným judikaturním požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce dostál. Z jeho odůvodnění konkrétně vyplývá, že žalovaný měl za to, že se nic nezměnilo na důvodech uvedených v prvotním rozhodnutí o zajištění a že bylo nadále zřejmé, že by propuštěním žalobce ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, zejm. následné vycestování. Žalovaný zcela konkrétně popsal vývoj situace žalobce, tj. jeho pobyt na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu a platného cestovního dokladu, jeho předchozí nelegální vstup do dalších zemí schengenského prostoru. Konkrétně uvedl, že žalobce do schengenského prostoru přicestoval dne 15. 9. 2023 z Ukrajiny, kde předtím dlouhodobě pobýval. Do ČR přicestoval dne 1. 10. 2023 z Polska, od té doby je v ČR nepřetržitě, přičemž na území ČR vstoupil a dlouhodobě zde pobýval nelegálně, a to vědomě. Žalovaný dále zdůraznil okolnosti jeho zadržení, a sice že před Policií ČR provádějící kontrolu se během kontroly prostorů restaurace vědomě ukrýval a následně ji vědomě uváděl v omyl stran své totožnosti, a to s cílem utajit svůj nelegální pobyt na území. Uvedl též, že žalobce před zajištěním nežádal o mezinárodní ochranu v ČR ani v Polsku, přestože mu v tom objektivně nic nebránilo. Akcentoval, že žalobce neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti ve vztahu k situaci v zemi. Popsal též aktuální situaci žalobce v ČR, tj. že žalobce stále nemá žádnou stabilní adresu, nemá zde žádné rodinné vazby, stále nemá uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by mohla být přijata jako záruka toho, že dotýčný se na ni bude skutečně zdržovat a že bude žalovanému poskytovat potřebnou součinnost. Popsal též, že žalobce přistoupil k žádosti o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR, přičemž mu dle jeho výpovědi nic nebránilo v dřívějším podání. Posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako motivovanou pouze snahou zmařit nucený návrat do vlasti. S ohledem na absenci stálé adresy v ČR, skutečnost, že se před policií cíleně ukrýval a snažil se ji vědomě uvést v omyl a z toho plynoucí jeho dosavadní přístup k právnímu řádu ČR dle žalovaného nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Žalovaný měl naopak za to, že dosavadní jednání žalobce vzbuzuje důvodnou obavu, že se bude před orgány ČR skrývat. Podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak měl za naplněné, přičemž krajský soud s tímto závěrem vzhledem k uvedeným skutečnostem souhlasí.
20. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a s ohledem na ni shledal naplnění podmínek pro prodloužení zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Úvahy žalovaného podle krajského soudu reflektují konkrétní situaci žalobce a řádným způsobem odůvodňují naplnění podmínek pro prodloužení doby trvání zajištění. Žalovaným popsané důvody pro trvání zajištění považuje krajský soud

za přezkoumatelné. Z uvedených důvodů proto soud považuje odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 28/2025-20 a rozsudek NSS č. j. 9 Azs 147/2025-26 za nepřiléhavý.

21. Soud se rovněž zabýval otázkou nutnosti prodloužení doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
22. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění do 3. 1. 2026. Rozhodnutí v této části odůvodnil s ohledem na skutečnost, že od podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany zbývá z maximální délky soudního řízení ještě 21 dní, kdy tyto ještě zároveň spadají do možné maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dní, společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručení a vyznačení právní moci rozsudku v rámci soudního řízení, vzhledem k čemuž činila celková lhůta pro prodloužení zajištění žalobce k okamžiku jeho rozhodnutí 21 + 5 dní, tedy celkem 26 dní.
23. Soud považuje odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí za přezkoumatelné a přiléhavé projednávané věci. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, „[j]akkoliv nelze předjímat výsledek řízení o mezinárodní ochraně, stále trvá veřejný zájem na realizaci vyhoštění v případě, že toto řízení dopadne pro žadatele negativně.“ Zpravidla tak „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 426/2019-38). V řízení o mezinárodní ochraně v případě žalobce sice bylo již rozhodnuto dne 6. 10. 2025, žalovaný ovšem správně zohlednil, že žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (§ 32 odst. 2 zákona o azylu). Řízení o mezinárodní ochraně tedy v době vydání napadeného rozhodnutí prakticky nadále probíhalo, neboť žalobce měl postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o azylu]. Vzhledem k uvedenému a ke skutečnosti, že žalobce byl zajištěn právě z důvodu obavy z ohrožení realizace rozhodnutí o správním vyhoštění, se krajský soud s posouzením žalovaného ztotožňuje a takto stanovenou lhůtu považuje za zákonnou.
24. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu.
25. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené. Podle druhého odstavce téhož ustanovení platí, že *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (na rozdíl od zajištění v ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
26. K aplikaci těchto ustanovení, jimiž zákon o azylu transponoval čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o

mezinárodní ochranu, se vyslovil NSS v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48. V něm vyložil, že pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Přitom nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Uvedl, že *„jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.“* Volba zvláštních opatření je totiž v první řadě *„vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat. Uložení zvláštního opatření musí být dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, pokud by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (...). Existují-li skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (k tomu rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 10 Azs 244/2019-34).*

27. Jak je uvedenou judikaturou zdůrazněno, zvláštní opatření nelze uložit, pakliže nelze předpokládat spolupráci žalobce s žalovaným a pakliže by tím mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřovalo (zde výkon správního vyhoštění). Tedy k uložení zvláštního opatření nelze přistoupit, lze-li se na základě konkrétních skutečností domnívat, že by žalobce mařil výkon správního vyhoštění. Přesně takovou optikou přitom na věc žalovaný nahlížel. Na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí uvážil, z jakého důvodu není možné uložit zvláštní opatření. Vysvětlil, že žalobce v ČR nemá žádné rodinné vazby, uspokojivou finanční situaci, žádnou platnou a kontaktní adresu, která by poskytovala dostatečnou záruku, že se na ní bude skutečně zdržovat a poskytovat žalovanému součinnost. Žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti popsané výše v bodu 19 tohoto rozsudku (nelegální pobyt a práce na území od roku 2023, skrývání se před policií a uvádění ji v omyl stran své totožnosti) zdůraznil, že s ohledem na dosavadní přístup žalobce k předpisům a zákonům ČR nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu bylo uloženo. Dosavadní jednání žalobce naopak vzbuzuje důvodnou obavu, že se bude před před orgány ČR skrývat. Krajský soud má úvahy žalovaného týkající se nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu za dostatečné a přezkoumatelné. Uvedené závěry vyplývají ze zjištěných skutečností a naplňují výše uvedené požadavky judikatury.
28. Žalobce přitom v podané žalobě nikterak nereagoval na uvedené závažné okolnosti (nelegální pobyt a práce na území již od roku 2023, skrývání se před policií a uvádění ji v omyl stran své totožnosti), nijak je soudu neosvětlil, nepředložil uvěřitelnou verzi, která by vyvracela popsané úvahy žalovaného. Zpochybnil toliko závěr o absenci stabilního zázemí, pročez dle něj argumentace žalovaného neobstojí. S tímto však krajský soud nesouhlasí. Žalobce sice předložil soudu potvrzení o zajištění ubytování na výše

specifikované adrese, avšak skutečnost, že si nyní zajistil ubytování vzhledem ke všem výše popsaným okolnostem není schopna vyvrátit závěr o absenci stabilního zázemí a především o absenci rozumného předpokladu o spolupráci žalobce se správními orgány. Jak vyplývá z rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 22. 8. 2025, sám žalobce při svém výsledku v rámci řízení o vyhoštění dne 17. 8. 2025 uvedl, že stálou adresu v ČR nemá, pobývá různě u Vietnamců a v jejich restauracích. Jak soud ověřil ze správního spisu, žalobce žalovanému v nyní posuzovaném řízení skutečnost o zajištění bydliště neuvedl, žalovaný tak neměl důvod na otázku bydliště žalobce reagovat jinak než zopakováním dosavadního závěru o absenci stabilního zázemí. I kdyby aktuálně žalobce skutečně měl zajištěno ubytování, pro uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu ani tak nejsou splněny podmínky.

29. Jak soud zdůrazňoval již výše, podmínkou možnosti uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu není jen samotná možnost ubytování na území ČR. Aby bylo možno v konkrétním případě využít zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, je třeba, aby na straně dotyčného žadatele o mezinárodní ochranu současně existovaly racionálně zdůvodnitelné důvody domnívat se, že tento žadatel bude dostupný pro správní orgány pro případnou realizaci uloženého správního vyhoštění. U žalobce však tyto důvody vzhledem k výše uvedenému podle názoru soudu nejsou dány. Nad rámec již uvedených důvodů (nelegální pobyt a práce na území již od roku 2023, skrývání se před policií a uvádění ji v omyl stran své totožnosti) musí soud dále poukázat na rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobci ze dne 6. 10. 2025, ze kterého vyplývá, že v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 8. 2025 žalobce mj. uvedl, že by byl rád propuštěn ze zařízení, aby mohl do Německa, kde plánuje pracovat. Nejprve by chtěl získat mezinárodní ochranu v ČR a poté by odjel pracovat do Německa. V další části pohovoru pak dokonce uvedl, že v Německu má adoptované dítě, přičemž k dotazu, jak tam může mít dítě, když dle své výpovědi v Německu v životě nebyl, uvedl, že dítě je souseda z Vietnamu, má 19 let a žalobce ho vnímá jako své vlastní. Tímto žalobce sám odhalil svoji skutečnou motivaci, která rozhodně nespočívá ve spolupráci se správními orgány a respektování uložených opatření, naopak krajský soud zcela souhlasí s žalovaným, že z přístupu žalobce jednoznačně vyplývá jeho despekt k právnímu řádu ČR a ke správním orgánům.
30. Ze stejných důvodů je pak rovněž vyloučeno umístění žalobce do pobytového střediska. Absolutně nelze přisvědčit žalobcově argumentaci, že nemá zájem zneužívat volný režim pobytového střediska. V pobytovém středisku cizinci nejsou omezováni na osobní svobodu, jako je tomu v případě umístění do ZZC. Žalobce je osobou, která na území ČR nemá žádné rodinné, sociální ani jiné významné vazby, které by jej motivovaly k setrvání. V ČR nelegálně pobývá a pracuje již od roku 2023 bez jakékoliv snahy svůj pobyt zde jakýmkoliv myslitelným způsobem legalizovat, nadto dle svých slov v ČR nehodlá zůstat, nýbrž chce odjet pracovat do Německa. V jeho případě tak není dána žádná skutečnost, která by nasvědčovala ochotě spolupracovat se správními orgány, naopak z jeho dosavadního přístupu plyne naprostý opak. Z těchto důvodů nelze dovodit, že by měl jakoukoli reálnou motivaci skutečně zůstat na území ČR. Nelze též souhlasit s tvrzením žalobce, že by bydlení v pobytovém středisku skýtalo záruku mj. toho, že se nebude žalobce vyhýbat správním úkonům a bude se správními orgány spolupracovat. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by představovaly alespoň indicii pro závěr,

že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému shledal správnou úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují a trvají.

31. Jelikož krajský soud rozhodl o podané žalobě bezodkladně, nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 19. prosince 2025

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně